

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJOS ŠIAULIŲ APYGARDOS SKYRIUS

SPRENDIMAS

2026 m. birželio 15 d. Nr. 21RE3-161 (AG3-161/23-2026)
Šiauliai

Lietuvos administracinių ginčų komisijos Šiaulių apygardos skyrius (toliau – Komisija), susidedantis iš Komisijos narių Vaidos Jokubauskaitės, Danutės Kulikauskienės (posėdžio pirmininkė), Ramintos Ramanauskienės (pranešėja) ir Svetlanos Sinkevičienės,

Komisijos posėdyje rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjo Asmens X skundą atsakovui Aplinkos apsaugos departamentui prie Aplinkos ministerijos dėl sprendimo panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė:

pareiškėjas Asmuo X (toliau – ir pareiškėjas) 2026 m. gegužės 11 d. pateikė Komisijai skundą, kuriuo prašo panaikinti Aplinkos apsaugos departamento prie Aplinkos ministerijos (toliau – atsakovas arba AAD) 2026 m. gegužės 5 d. raštą Nr. AD5-9211 „Dėl pranešimo nagrinėjimo“ (toliau – Sprendimas) ir įpareigoti AAD atlikti pakartotinį patikrinimą, vertinant objektus pagal Lietuvos Respublikos saugomų teritorijų įstatymo (toliau – STĮ) reikalavimus rekreacinėms zonoms, įpareigoti atsakovą motyvuotai įvertinti 2018–2019 m. ortofoto įrodymus.

Pareiškėjas nurodo, kad Sprendimas yra deklaratyvus. Atsakovas privalėjo nurodyti pagrindinius faktus, įrodymus ir teisės normas, kuriais grindžiamos išvados. Sprendime nėra jokių techninių duomenų ar nuorodų į konkrečius matavimus, paneigiančius pareiškėjo teiginius. Atsakovas visiškai nevertino pareiškėjo pateiktų 2018–2019 m. ortofoto nuotraukų. Pagal Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktiką institucija privalo motyvuotai pasisakyti dėl visų pareiškėjo teikiamų esminių įrodymų. Jų ignoravimas daro sprendimą neteisėtą.

Anot pareiškėjo, atsakovas Sprendime nurodo, kad „tvora yra įrengta privataus žemės sklypo ribose“. Ši išvada tiesiogiai prieštarauja pareiškėjo pateiktai faktinei medžiagai iš „Google Earth“ archyvų, kurioje aiškiai matyti, jog tvoros konfigūracija pasikeitė ir ji išsiplėtė į valstybinę žemę (rekreacinio prioriteto zoną GRi). Atsakovas neatliko savarankiško matavimo patikrinimo, o akiai rėmėsi kitos institucijos (Valstybinės teritorijų planavimo ir statybos inspekcijos (toliau VTPSI) anksčiau padaryta, galimai klaidinga, išvada.

Skunde pareiškėjas teigia, kad AAD turi savarankišką įgaliojimą vykdyti valstybinę kontrolę. Atsakovas akiai rėmėsi VTPSI išvadomis, nors AAD kompetencija yra platesnė – tirti ne tik statybos faktą, bet ir poveikį saugomoms vertybėms bei parko režimui. Įstatymas garantuoja asmenų teisę lankytis saugomose teritorijose. AAD nevertino, ar (duomenys neskelbtini) esantys užtvagai (nepriklausomai nuo jų „laikinumo“) *de facto* riboja visuomenės teisę patekti į rekreacinio prioriteto zoną (GRi).

Atsakovas elgėsi šališkai, nes tirdamas aukšto rango pareigūno sklypą, netaikė tų pačių griežtų kriterijų, kurie taikomi eiliniams piliečiams analogiškose parko zonose, taip pažeisdamas asmenų lygiateisiškumo principą. Atsakovas nepateikė vertinimo, ar tamsi, nepermatoma tvora regioninio parko šerdyje nedarko kraštovaizdžio estetinės vertės. Argumentas, kad „laikina“ tvora negali būti vizualine tarša, neturi teisinio pagrindo, nes taršos poveikis vertinamas pagal faktinį vaizdą, o ne

teisinių objekto statusą. Atsakovas toleruoja situaciją, kai „laikina“ tvora stovi ne vienerius metus. Teisinėje valstybėje laikinos priemonės negali būti nuolatinio pobūdžio ir negali būti naudojamos kaip priemonė apeiti statybos ir parko lankymo ribojimus.

AAD, kaip aplinkosaugos kontrolės institucija, privalo prioritetą teikti viešajam interesui (parko išsaugojimui ir prieinamumui), o ne ginti privataus asmens (nesvarbu, kokio rango) interesą aptverti valstybinę žemę. Atsakovas teigia, kad „tvora įrengta privataus sklypo ribose“, tačiau ignoruoja faktą, jog uždaras kontūras suformuotas prijungiant ir valstybinę žemę, taip sukuriant vieningo privataus kiemo įspūdį, kas draudžiama regioniniuose parkuose.

Atsakovė atsiliepiame į skundą nurodė, kad su juo sutinka iš dalies.

Nurodė, kad 2026 m. balandžio 9 d. atsakovas gavo Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos (toliau – Ministerija) raštą Nr. D8(E)-1353, kuriuo persiustas pareiškėjo 2026 m. kovo 31 d. pranešimas (toliau – Pranešimas), kuriame nurodoma informacija apie galimą Valstybinės saugomų teritorijų tarnybos prie Aplinkos ministerijos (toliau – VSTT) ir Pavilnių ir Verkių regioninių parkų direkcijos (toliau – Parkų direkcija) neveikimą bei galimą nuolaidžiavimą aukšto rango pareigūnui, sprendžiant klausimus, susijusius su valstybinės žemės užtvėrimu Pavilnių regioninio parko teritorijoje, taip pat galimu viešojo intereso pažeidimu. Pranešime prašoma inicijuoti tarnybinį patikrinimą dėl VSTT ir Parkų direkcijos vadovų veiksmų; įpareigoti VSTT nedelsiant atlikti neplaninį faktinės situacijos patikrinimą nustatant realų valstybinės žemės užgrobimo mastą ir pateikimo ribojimą; pateikti Aplinkos ministerijos išvadą Lietuvos Respublikos generalinei prokuratūrai, kuri šiuo metu tiria viešojo intereso pažeidimą.

Aplinkos ministerija klausimą, susijusį su galimu Pavilnių regioninio parko režimo pažeidimu pastatant laikiną tvorą valstybinėje žemėje, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAI) 11 straipsnio 3 dalies 6 punktu, pagal kompetenciją persiuntė nagrinėti AAD.

Atsakovas nesutinka su skundo dalimi, kuria prašoma įpareigoti AAD atlikti pakartotinį patikrinimą ir įvertinti 2018–2019 m. ortofoto nuotraukas. Pažymi, kad Aplinkos ministerija atsakovui persiuntė pareiškėjo Pranešimą nagrinėti dalyje tik dėl galimo Pavilnių regioninio parko režimo pažeidimo pastatant laikiną tvorą valstybinėje žemėje. Pažymi, kad rašte taip pat nurodyta, jog pagal prie Pranešimo pridėtą VTPSI 2026 m. kovo 13 d. raštą Nr. 2D-5870 ji yra atlikusi patikrinimą dėl galimo žemės naudojimo tvarkos pažeidimo ir priėmusi sprendimą, todėl Pranešimo šiai įstaigai nepersiunčia.

Atsiliepimu atsakovas neprieštaruoja pareiškėjo skundo reikalavimui panaikinti skundžiamą atsakovo Sprendimą, sutinka, kad Sprendimas nėra pakankamai motyvuotas.

Atsakovas taip pat nurodo, kad galimai šiuo atveju yra VAI 25 straipsnio 2 dalyje numatyti pagrindai, t. y. jeigu paaiškėja, kad skunde ir (ar) prie jo pridedamuose dokumentuose yra duomenų apie galimai padarytą (daromą) nusikalstamą veiką (veikas), administracinį nusižengimą (nusižengimus) ar kitą pažeidimą, kurio tyrimo procedūrą reglamentuoja kitas įstatymas ar kitas jo pagrindu priimtas teisės aktas, administracinė procedūra sustabdoma ir tokio skundo kopija ir prie jo pridedamų dokumentų kopijos persiunčiamos institucijai, kompetentingai tirti šiuos teisės pažeidimus. Anot atsakovo, pareiškėjo pateiktą Pranešimą reikėtų vertinti kaip pateiktą dėl galimai padaryto administracinio nusižengimo, todėl pranešimo tyrimas turėjo būti atliktas ir sprendimas **priimtas vadovaujantis Lietuvos Respublikos administracinių nusižengimų kodekso (toliau – ANK) nustatyta tvarka.**

Susipažinęs su atsakovo atsiliepimu, pareiškėjas pateikė papildomus paaiškinimus.

Nurodė, kad atsakovas nepagrįstai vengia pareigos atlikti pakartotinį patikrinimą rekreacinėje zonoje bei įvertinti 2018–2019 m. ortofoto įrodymus, motyvuodamas siaura Aplinkos ministerijos persiuntimo rašto apimtimi. Pareiškėjo teigimu, STĮ 31 straipsnio 2 ir 3 dalys imperatyviai nustato, kad valstybinę saugomų teritorijų kontrolę atlieka būtent AAD. Ministerijos persiuntimo faktas negali apriboti įstatymu atsakovui suteiktos kompetencijos ir pareigos atlikti išsamų tyrimą. Ortofoto nuotraukos yra esminis materialus įrodymas, paneigiantis bet kokias spekuliacijas apie objekto

„laikinumą“ ar „senatį“. Ignoruodamas šiuos duomenis, atsakovas pažeidžia objektyvumo ir išsamumo principus.

Atsakovas atsiliepine bando pateisinti valstybinės žemės rekreacinėje zonoje (GRi prioriteto teritorija) užtvėrimą, remdamasis faktu, jog tvora yra „laikina“ ir reikalinga VAT apsaugos priemonėms. Pažymėjo, kad Lietuvos Respublikos įstatymai nenumato jokių išimčių, leidžiančių riboti visuomenės patekimą į saugomas rekreacines teritorijas dėl asmenų saugumo užtikrinimo interesų, *de facto* privatizuojant valstybinę žemę. Be to, faktas, kad tvora vietovėje stovi pastoviai nuo 2018–2019 m. (ką įrodo „Google Earth“ ortofoto), visiškai paneigia „laikinumo“ sampratą. Šis pažeidimas yra tęstinis, darantis žalą saugomo parko kraštovaizdžiui kasdien, todėl privalo būti pašalintas.

Atsakovas atsiliepine pats pripažįsta, kad pareiškėjo pranešimas turėjo būti nagrinėjamas ne pagal bendrąją VAI tvarką, o pradedant specialiąją administracinio nusižengimo tyrimo procedūrą pagal ANK. Vadovaujantis *lex specialis derogat legi generali* principu, vien atsakovo rašto (Sprendimo) panaikinimas be įpareigojimo atlikti realius tyrimo veiksmus pagal ANK reikalavimus neužtikrins pažeisto viešojo intereso gynimo. Komisijai panaikinus neteisėtą Sprendimą, atsakovas privalo būti įpareigotas iš naujo išnagrinėti medžiagą būtent per administracinių nusižengimų teisenos prizmę.

Skundas tenkintinas iš dalies.

Ginčas byloje kilo dėl atsakovo 2026 m. gegužės 5 d. rašto Nr. AD5-9211 „Dėl pranešimo nagrinėjimo“ (minėta, toliau – Sprendimas), kuriuo, išnagrinėjęs pareiškėjo pranešimą apie galimus pažeidimus saugomoje teritorijoje (galimą Pavilnių regioninio parko režimo pažeidimą pastatant laikiną tvorą valstybinėje žemėje greta sklypo Pučkorių g. 11, Vilnius), konstatuota/nuspręsta, kad aplinkos apsaugos reikalavimų pažeidimų nenustatyta, teisėtumo.

Byloje pateiktais duomenimis nustatyta, kad 2026 m. kovo 31 d. pareiškėjas pateikė Ministerijai pranešimą „Dėl sisteminio institucijų neveikimo, galimo piktnaudžiavimo tarnyba ir viešojo intereso pažeidimo (Pučkorių g. 11, Vilnius)“ (minėta, toliau – Pranešimas), kuriuo pranešė apie galimą neteisėtą valstybinės žemės užtvėrimą Pavilnių regioniniame parke, apie galimą VSTT ir Parkų direkcijos neveikimą bei galimą nuolaidžiavimą aukšto rango pareigūnui, sprendžiant klausimus, susijusius su valstybinės žemės užtvėrimu Pavilnių regioninio parko teritorijoje, taip pat galimu viešojo intereso pažeidimu. Pranešimu pareiškėjas prašė inicijuoti tarnybinį patikrinimą dėl VSTT ir Parkų direkcijos vadovų veiksmų; įpareigoti VSTT nedelsiant atlikti neplaninį faktinės situacijos patikrinimą nustatant realų valstybinės žemės užgrobimo mastą ir patekimo ribojimą; pateikti Ministerijos išvadą Lietuvos Respublikos generalinei prokuratūrai, kuri šiuo metu tiria viešojo intereso pažeidimą.

Ministerija, vadovaudamasi VAI 11 straipsnio 3 straipsnio 6 dalimi, 2026 m. balandžio 9 d. raštu Nr. D8(E)-1353 „Dėl pranešimo nagrinėjimo“, vadovaudamasi VAI 11 straipsnio 3 straipsnio 6 dalimi, pareiškėjo Pranešimo dalį dėl galimo Pavilnių regioninio parko režimo pažeidimo pastatant laikiną tvorą valstybinėje žemėje persiuntė pagal kompetenciją nagrinėti AAD. Iki tol (2026 m. kovo 13 d.) VTPSI jau buvo atlikusi patikrinimą ir priėmusi sprendimą dėl žemės naudojimo.

2026 m. gegužės 5 d. priimtu šioje byloje skundžiamu Sprendimu AAD iš esmės nepatvirtino pažeidimų. Išnagrinėjęs Pranešimo dalį dėl galimo Pavilnių regioninio parko režimo pažeidimo pastatant laikiną tvorą valstybinėje žemėje, atsakovas Sprendime nurodė, kad „atlikus patikrinimą vietoje ir išanalizavus turimus duomenis nustatyta, kad tvora yra įrengta privataus žemės sklypo ribose, o ne valstybinėje žemėje. Kadangi tvora įrengta privataus sklypo teritorijoje, nėra pagrindo teigti, jog buvo neteisėtai užimta ar naudojama valstybinė žemė. Tokiu būdu, duomenų, leidžiančių pagrįstai teigti, jog buvo padarytas saugomos teritorijos režimo pažeidimas, nesurinkta. Įvertinus turimą informaciją, konstatuotina, kad nagrinėjamu atveju aplinkos apsaugos reikalavimų pažeidimų nenustatyta.“

Nesutikdamas su skundžiamu AAD Sprendimu, pareiškėjas pateikė skundą Komisijai, skundą grįsdamas skundžiamo Sprendimo motyvavimo stoka, Sprendime atsakovui nepateikus faktų, įrodymų ir teisinių argumentų, įrodymų, faktinių duomenų nevertinimu, ignoruojant ortofoto

nuotraukos, neatsižvelgiant į galimą tvoros išplėtimą į valstybinę žemę. Skundu pareiškėjas taip pat kritikuoja atsakovą pažeidus STĮ: nevykdžius STĮ 31 straipsnyje nustatytos savarankiškos kontrolės funkcijos, nevertinus STĮ 13 straipsnyje įtvirtintos visuomenės teisės patekti į teritoriją, neanalizavus vizualinės taršos pagal STĮ 2 straipsnio 38 dalį.

Komisijai pateiktu atsiliepimu AAD pripažino Sprendimo motyvavimo trūkumą, tačiau nesutiko su pareiškėjo skundo reikalavimais dėl pakartotinio tyrimo ir papildomų įrodymų vertinimo.

Ginčo teisinius santykius reglamentuoja STĮ, VAI, Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2007 m. rugpjūčio 22 nutarimu Nr. 875 patvirtintos Prašymų ir skundų nagrinėjimo ir asmenų aptarnavimo viešojo administravimo subjektuose taisyklės (suvestinė redakcija nuo 2022 m. rugsėjo 3 d., toliau – Taisyklės).

Komisija, sprendama skundžiamo Rašto teisėtumo klausimą, pirmiausia pažymi, kad atsakovė pagal savo vykdomų funkcijų pobūdį yra viešojo administravimo subjektas, todėl jos veiklai taikytinos VAI normos, kurios, be kita ko, garantuoja teisę į įstatymais pagrįstą ir objektyvų asmenų prašymų ir skundų nagrinėjimą (VAI 1 straipsnis). VAI numato dvi kreipimosi į viešojo administravimo subjektus formas: prašymas – su asmens teisių ar teisėtų interesų pažeidimu nesusijęs asmens kreipimasis į viešojo administravimo subjektą prašant atlikti teisės aktuose nustatytus veiksmus (VAI 2 straipsnio 10 dalis); skundas – asmens kreipimasis į viešojo administravimo subjektą dėl pažeistos asmens teisės ar teisėtų interesų, prašant juos apginti (VAI 2 straipsnio 12 dalis).

Pagal VAI 11 straipsnio 1 dalį, asmenų prašymus ir skundus viešojo administravimo subjektai nagrinėja pagal 2007 m. rugpjūčio 22 d. Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimu Nr. 875 „Dėl asmenų prašymų ir skundų nagrinėjimo viešojo administravimo subjektuose taisyklių patvirtinimo“ patvirtintas Asmenų prašymų ir skundų nagrinėjimo viešojo administravimo subjektuose taisyklės (minėta, toliau – Taisyklės). Prašymus ar skundus institucijos nagrinėja ir į juos atsako pagal teisės aktais joms nustatytą kompetenciją (Taisyklių 35 punktą). Taisyklių 45 punkte nustatyta, kad atsakymai į pateiktus prašymus parengiami atsižvelgiant į jų turinį. Taisyklių 45.1 – 45.4 papunkčiuose reglamentuota, kad į prašymą suteikti administracinę paslaugą atsakoma suteikiant prašomą vieną iš VAI 19 straipsnio 1 dalyje nurodytų administracinių paslaugų (ar prašomas kelias administracines paslaugas) arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti; į prašymą pakonsultuoti asmenį jam aktuali klausimu atsakoma suteikiant konsultaciją pagal institucijai nustatytą kompetenciją arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti; į prašymą priimti administracinį sprendimą atsakoma VAI 13 straipsnio nustatyta tvarka; į prašymą, nenurodytą Taisyklių 45.1–45.3 papunkčiuose, atsakoma laisva forma.

Nagrinėjamo administracinio ginčo kontekste pabrėžtina, kad VAI 3 straipsnio 5 punkte taip pat yra įtvirtintas išsamumo principas, kuris reiškia, kad viešojo administravimo subjektas į prašymą ar skundą turi atsakyti aiškiai ir argumentuotai, nurodydamas visas prašymo ar skundo nagrinėjimui įtakos turėjusias aplinkybes ir konkrečias teisės aktų nuostatas, kuriomis rėmėsi vertindamas prašymo ar skundo turinį. Esminiai reikalavimai, taikytini administraciniam sprendimui, yra įtvirtinti VAI 10 straipsnio 5 dalyje. Pagal VAI 10 straipsnio 5 dalies 5 ir 6 punktus, administraciniame sprendime turi būti nurodytas atliekamas tvarkomasis veiksmas arba asmenims nustatytos teisės ir (ar) pareigos (4 punktas), administracinio sprendimo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos administraciniam sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės (5 punktas) bei administracinio sprendimo motyvai (6 punktas).

Atsakovas šiuo atveju, kaip viešojo administravimo subjektas, be kita ko, yra saistomas gero administravimo principo imperatyvų. Atsakingo valdymo (gero administravimo) principas įtvirtina viešojo administravimo subjekto pareigą imtis aktyvių veiksmų vykdant administracinę procedūrą (pvz., LVAT 2015 m. liepos 31 d. nutartis administraciniame byloje Nr. A-1547-502/2015).

Ištyrus ir įvertinus byloje pateiktus duomenis, Komisija sprendžia, kad atsakovas pažeidė VAI 3 straipsnio 1 dalies 5 punkte įtvirtintą administracinio sprendimo išsamumo principą, VAI 10 straipsnio 5 dalies 5 punkte įtvirtintą reikalavimą administraciniame sprendime nurodyti administracinio sprendimo teisinį ir faktinį pagrindą, kitas administraciniam sprendimui įtakos turėjusias aplinkybes, VAI 10 straipsnio 5 dalies 6 punkte įtvirtintą reikalavimą nurodyti

administracinio sprendimo motyvus. Komisijos vertinimu, skundžiamo Sprendimo turinys nepagrindžia, kad visos pareiškėjo Pranešimo dalies dėl galimo Pavilnių regioninio parko režimo pažeidimo pastatant laikiną tvorą valstybinėje žemėje aktualios aplinkybės būtų buvusios išsamiai ištirtos ir įvertintos. Juolab, kad pats atsakovas pripažįsta savo Sprendimo trūkumus, motyvacijos stoka.

Paminėtina, kad LVAT yra pažymėjęs, jog VAI 8 straipsnyje (*Komisijos pastaba: nuo 2024 m. sausio 1 d. galiojančioje redakcijoje VAI 10 straipsnis*) reglamentuotos imperatyvaus pobūdžio normos, suponuojančios normos adresatui – viešojo administravimo subjektui – privalomą elgesio modelį priimant individualius administracinius aktus (pvz., 2012 m. balandžio 2 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A-662-1230/2012; 2015 m. kovo 31 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-1536-662/2015), o reikalavimas viešojo administravimo subjektui motyvuoti priimamą sprendimą yra taikomas visose viešojo administravimo srityse (pvz., LVAT 2013 m. liepos 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-556-1334/2013). Taip pat laikomasi nuostatos, kad individualiame administraciniame akte motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Akte turėtų būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi, priimdamas administracinį aktą (pvz., 2009 m. kovo 27 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-756-420/2009; 2014 m. kovo 19 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-662-839/14; 2014 m. gruodžio 18 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-822-1440/2014; 2014 m. kovo 25 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. A-756-997/2014, LVAT biuletenis Nr. 25, 2014, 130–142 p.). Individualus administracinis aktas paprastai turi būti toks, kad iš jo būtų galima suprasti visuomeninių santykių esmę, subjektus, dalyvaujančius šiuose santykiuose, būtų aiškus tų visuomeninių santykių teisinis kvalifikavimas. Visiškai nesilaikant minėtų nuostatų ar tai darant tik iš dalies, paprastai kyla pagrįsta abejonė dėl tokio administracinio akto teisėtumo bei pagrįstumo (pvz., LVAT 2014 m. gruodžio 18 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-822-1440-14).

Vertinant individualaus administracinio akto atitikimą motyvuotumo imperatyvui, tam tikrais atvejais administracinis aktas gali būti pripažįstamas visiškai nemotyvuotu. Visišką motyvų nebuvimas pats savaime yra pagrindas panaikinti administracinį aktą, neanalizuojant kitų su tuo susijusių aplinkybių (pvz., motyvų, kuriais viešojo administravimo subjektas grindžia administracinį aktą, kai kyla ginčas teisme) (pvz., LVAT 2014 m. rugsėjo 23 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-858-47/2014; 2015 m. kovo 26 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-1069-502/2015). Vis dėlto, kai nėra pagrindo atitinkamą individualų administracinį aktą pripažinti visiškai nemotyvuotu, kiekvienu konkrečiu atveju, sprendamas dėl tokio akto atitikties pastarosios įstatymo nuostatos reikalavimams, teismas privalo *ad hoc* įvertinti, ar nustatyti turinio (teisinio ir faktinio pagrindimo, motyvacijos) trūkumai yra esminiai, sukliudę šio individualaus administracinio akto adresatams suprasti atitinkamų visuomeninių santykių esmę ir turinį, identifikuoti jų teisių, pareigų bei teisėtų interesų pasikeitimą, šio pasikeitimo pagrindus ir apimtį, tinkamai įgyvendinti šiuo aktu suteiktas teises ar (ir) įvykdyti nustatytas pareigas bei įstatymų nustatyta tvarka efektyviai realizuoti teisę į (galimai) pažeistų teisių ir teisėtų interesų gynybą. Šis vertinimas turi būti atliekamas individualaus administracinio akto adresato požiūriu, tai yra, būtent to, kuris turi teisę žinoti ir suprasti, dėl kokios priežasties ir kuo remiantis priimtas konkretus sprendimas, be kita ko, atsižvelgiant ir į pastarajam asmeniui žinomas aplinkybes, lėmusias konkretaus sprendimo priėmimą (pvz., LVAT 2011 m. birželio 27 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-556-336/2011; 2014 m. rugpjūčio 28 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-492-1205/2014).

Komisija, kompleksiskai įvertinusi ginčo santykius reglamentuojančių teisės aktų nuostatas, skundžiamo Sprendimo turinį, pareiškėjo skundo argumentus, į bylą pateiktus rašytinius įrodymus, atsakovo atsiliepime nurodytas ginčo aplinkybes, sprendžia, kad dėl nustatytų skundžiamo Sprendimo esminių trūkumų – pagrįstumo ir motyvų būtinumo reikalavimų neatitikimo – yra pakankamas pagrindas panaikinti skundžiamą Sprendimą ir įpareigoti atsakovą pareiškėjo Pranešimo dalį dėl galimo Pavilnių regioninio parko režimo pažeidimo pastatant tvorą valstybinėje žemėje išnagrinėti iš naujo.

Dėl pareiškėjo reikalavimo įpareigoti atsakovą atlikti pakartotinį patikrinimą, vertinant objektus pagal STĮ reikalavimus rekreacinėms zonoms, įpareigoti atsakovą motyvuotai įvertinti 2018–2019 m. ortofoto įrodymus, įpareigoti atsakovą iš naujo išnagrinėti medžiagą būtent per administracinių nusižengimų teisenos prizmę pažymėtina, kad kiekvienam valdžios organui suteikiama jo paskirtį atitinkanti kompetencija, kurios konkretus turinys priklauso nuo to organo vietos tarp kitų valdžios organų, jo įgaliojimų santykio su kitų organų įgaliojimais (Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 1995 m. spalio 26 d. nutarimas; LVAT 2018 m. balandžio 13 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-1470-756/2018, 2018 m. gruodžio 5 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1240-556/2018). Komisija neturi pareigos pati apibrėžti teisinio reguliavimo bei teisiškai reikšmingų faktinių aplinkybių – tai viešojo administravimo sistemos subjekto teisė ir pareiga.

Komisija taip pat pažymi, kad LVAT praktikoje yra konstatuota, jog teismo sprendimas, kuriuo buvo panaikintas viešojo administravimo subjekto priimtas aktas dėl to, kad jame netinkamai išdėstyti jo priėmimo motyvai, nereiškia, jog viešojo administravimo subjektas yra įpareigojamas priimti priešingą sprendimą – šiuo atveju viešojo administravimo subjektas gali priimti bet kokią sprendimą (ir tokį patį, koks buvo priimtas anksčiau), tačiau jame turi būti aiškiai nurodyti tokio sprendimo priėmimo teisiniai pagrindai ir motyvai (LVAT 2014 m. sausio 8 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A602-2008/2013, 2014 m. vasario 4 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A602-120/2014). Minėta Komisijos išvada nereiškia, kad Atsakovė iš naujo sprendama Pareiškėjo pateiktą Prašymą organizuoti Sklypo pagrindinės naudojimo paskirties ir būdo keitimą, neturi teisės priimti tokias pačias teises pasekmes Pareiškėjui sukeliantį sprendimą.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1 ir 3 punktais, 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

pareiškėjo Ado Pauliaus Paražinsko skundą tenkinti iš dalies.

Panaikinti atsakovo Aplinkos apsaugos departamento prie Aplinkos ministerijos 2026 m. gegužės 5 d. raštą Nr. AD5-9211 „Dėl pranešimo nagrinėjimo“ ir įpareigoti atsakovą per 10 darbo dienų nuo šio Komisijos sprendimo įsiteisėjimo dienos iš naujo išnagrinėti pareiškėjo Pranešimo dalį dėl galimo Pavilnių regioninio parko režimo pažeidimo, priimant naują teisės aktų reikalavimus atitinkantį sprendimą.

Kitoje dalyje pareiškėjo Ado Pauliaus Paražinsko skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo jo priėmimo dienos bylos šalys gali skųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkė

Danutė Kulikauskienė

Komisijos narės

Vaidas Jokubauskaitė

Raminta Ramanauskienė

Svetlana Sinkevičienė